

Κυριακή 26η Ὀκτωβρίου 2025

Κυριακή ΣΤ' Λουκᾶ.

(Λκ. 8, 27 – 39).

«*διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός*» (Λκ. 8, 39).

Μία ὁμορφη Κυριακή ξημέρωσε σήμερα, καθώς ἀπό τή μιά τιμᾶμε τόν Μεγαλομάρτυρα τῆς πίστεως Ἅγιο Δημήτριο τόν Μυροβλύτη καί ἀπό τήν ἄλλη βλέπουμε στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς ἡμέρας τή συνάντηση τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν δαιμονισμένο στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Ὁ Χριστός συντρίβει μέ ἐπιδεικτικό τρόπο τή δύναμη τῶν δαιμόνων. Δείχνει τή θεϊκή φιλανθρωπία, τή συντριπτική θεϊκή δύναμη καί τήν ἀπύθμενη δαιμονική κακότητα. Τό πέρασμά Του ἀπό τή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν εἶναι σύντομο, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς χώρας δέν Τόν θέλουν. Προτιμοῦν νά βόσκουν τά γουρούνια τῶν παθῶν, παρά νά ζοῦν ἐλεύθερα καί χα-

ρούμενα στό θεϊκό θέλημα. Ὁ Κύριος σέβεται τήν ἐλευθερία τῶν Γαδαρηνῶν καί ὑπακούει στό αἶτημά τους. Φεύγει ἀπό τήν περιοχή τους. Δέν τούς ἐγκαταλείπει, ὅμως, ἔρμαιους στόν κατήφορο τῆς ἁμαρτίας. Ἀφήνει πίσω ἕναν ἱεραπόστολο. Ἀφήνει τόν πρόην δαιμονισμένο μέ τήν ἐντολή: «διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός». Ἀφήνει νά δουλέψει στίς ψυχές ὁ ἐλευθερωμένος ἀπό τά δαιμόνια συμπολίτης τους. Ἀφήνει ἕναν ἱεροκήρυκα τοῦ θεϊκοῦ μεγαλείου καί τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

Ὁ Χριστός σ' ὅλες τίς ἐποχές στέλνει φιλότιμους ἐργάτες πρός τήν ἀνθρωπότητα, γιά νά κηρύττουν τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Ἕνας τέτοιος ἐργάτης, ἕνας δυνατός κήρυκας τῶν θείων ἐνεργειῶν εἶναι καί ὁ σήμερα τιμώμενος Μεγαλομάρτυρας Δημήτριος.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐργάστηκε σέ μία ἐποχή πού ἡ ἀνθρωπότητα ἦταν παραδομένη στή λάσπη τῆς εἰδωλολατρείας. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μόνο γιά νά ἱκανοποιοῦν τίς κατώτερες ὀρέξεις τους καί νά ἐκτρέφουν τά χαμερπῆ

πάθη τους. Ἡ κοινωνία εἶχε περιέλθει σέ μία ἀπάνθρωπη βαρβαρότητα, ἀφοῦ σάν διασκέδαση εἶχε τίς ἀνθρωποφάγες μονομαχίες. Ὅταν ἕνας λαός διασκεδάζει τήν ἀνία του βλέποντας ἀνθρώπους νά σκοτώνονται στά θέατρα καί στόν ἵπποδρομο, τότε μπορούμε νά καταλάβουμε πόσο χαμηλά ἔχει πέσει ἡ ἀνθρωπότητα. Μπορεῖ ἡ κοινωνία τῶν Γαδαρηνῶν νά ἔβασκε τά γουρούνια τοῦ συμφέροντος, τῆς καλοπέρασης καί τῆς εὐμάρειας, ἀλλά ἡ κοινωνία τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, παρότι εἶναι μεταγενέστερη χρονικά, δέν ἦταν ἀνώτερη πνευματικά. Εἶναι μία κοινωνία πού ἐκτρέφει τά πολύ βρωμερότερα γουρούνια τῆς ἀναισθησίας, τῆς ἀπανθρωπιᾶς, τῆς σαρκολατρείας καί τῆς εἰδωλολατρείας. Σ' αὐτή τήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀκραίας σήψης γεννιέται καί μεγαλώνει ἕνας νέος πού γίνεται ἡ ἐξαίρεση στόν κανόνα. Ἀνδρώνεται ὁ Δημήτριος μέ τόν Χριστό στήν ὑπαρξή του. Ἀνεβαίνει τή στρατιωτική ἱεραρχία, χωρίς νά ξεπουλήσει τήν ψυχή του. Καταλαμβάνει τά ὕπατα

ἀξιώματα τῆς πόλης, χωρίς νά χάσει τή φλόγα
 τῆς ἀγάπης γιά τόν Ἰησοῦ. Τά δῶρα καί τά
 πνευματικά χαρίσματα, πού ἔλαβε ἀπό τόν
 Παράκλητο, δέν τά κρατάει γιά τόν ἑαυτό του.
 Τά μοιράζεται μέ τούς νέους, τά σκορπίζει
 στούς ἀνθρώπους πού χόρτασαν ἀπό τή βρω-
 μιά καί ψάχνουν κάτι ἀληθινό καί διαφορετι-
 κό. Σάν νά ἔλαβε ἐκεῖνος τήν ἐντολή τοῦ
 Χριστοῦ: «διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός»,
 κάθε ἡμέρα, ὅπου βρεῖ τήν εὐκαιρία, διηγεῖται
 τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο.
 Διηγεῖται τίς εὐλογίες πού ἔλαβε ὁ ἴδιος ἀπό
 τόν Ἰησοῦ καί τίς ὁποῖες λαμβάνει κάθε
 ἄνθρωπος πού προσεγγίζει τήν ἀλήθεια. Ὁ βί-
 ος του εἶναι ἱεραποστολικός. Ἡ δράση του
 εἶναι ὁ εὐαγγελισμός τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φιλο-
 δοξία του εἶναι κάθε ἡμέρα νά βαπτίζεται
 ἓνας καινούργιος χριστιανός. Μέ θάρρος καί
 ἐργατικότητα ἀνάβει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ στίς
 σκοτεινιασμένες συνειδήσεις τῶν
 εἰδωλολατρῶν. Μεταγγίζει τά ζώπυρα νάματα
 τῆς πίστες στίς νεκρωμένες καρδιές τῶν πλα-

νεμένων. Γίνεται ό φάρος τής Θεσσαλονίκης, τής Μακεδονίας, του Έλληνισμού και όλόκληρης τής Όρθοδοξίας. Γίνεται παγκόσμιος άγιος και παγκόσμιος άνθρωπος. Γίνεται οικουμενική προσωπικότητα, πού οικοδομεί τήν Έκκλησία στό πέραςμα τών αιώνων μέ τό διαχρονικό παράδειγμά του και μέ τό πολύτιμο μύρο, τό όποίο αναβλύζει άπό τήν άγία του λάρνακα.

Ό κόσμος πού ζοῦμε μοιάζει και μέ τήν κοινωνία τής περιοχής τών Γαδαρηνών και μέ τήν ποιότητα τής έποχής του Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου. Μπορεί νά έχουμε προχωρήσει εκατοντάδες χρόνια μπροστά, μπορεί νά κάναμε άλματα στις έπιστημες και στην τεχνολογία, μπορεί νά πολλαπλασιάσαμε τις γνώσεις και τις δεξιότητές μας, αλλά ήθικά και πνευματικά κινούμαστε σε επίπεδο πρωτόγονο. Σκοτώνουμε τά παιδιά πού δέ θέλουμε, άπατοῦμε τήν άγάπη, άτιμάζουμε τή συζυγία, κλέβουμε όσο δέ μάς συλλαμβάνουν, κάναμε τήν κτηνωδία δικαίωμα, είμαστε περήφανοι

για τίς ἁμαρτίες καί τά πάθη μας, θεωροῦμε
 τήν ἠθική καθαρότητα ὀπισθοδρόμηση καί
 ἀνοησία, βλέπουμε τήν τιμιότητα σάν
 ἀδυναμία, ζοῦμε μέ τούς νόμους τῆς ζούγκλας
 σάν τούς ἀνθρώπους τῶν σπηλαίων, πιστεύου-
 με στά μάγια καί στίς προλήψεις. Τώρα πιά
 καταργοῦμε τίς λέξεις καί τή γλώσσα μας.
 Γράφουμε μέ σύμβολα, εἰκόνες καί σχήματα
 σάν τούς ἀνθρώπους πρίν ἀνακαλυφθεῖ ἡ
 γραφή. Μέσα σ' αὐτή τή σχιζοφρενική
 ἀντιφατικότητα μεταξύ ὀπισθοδρόμησης καί
 προόδου καλούμαστε νά λάβουμε τήν ἐντολή
 τοῦ Χριστοῦ: «διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ
 Θεός» καί νά τήν κάνουμε πράξη. Καλούμαστε
 νά τήν ἐφαρμόσουμε σάν τόν Ἅγιο Δημήτριο
 στήν καθημερινότητά μας. Μέ συνέπεια, μέ φι-
 λοτιμία, μέ ταπείνωση, μέ διάκριση καί
 εὐγένεια καλούμαστε νά μεταδώσουμε στούς
 συνανθρώπους μας ὅσα ἔκανε ὁ Θεός γιά μᾶς.
 Νά τούς μεταφέρουμε τήν ἐμπειρία τῆς
 ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός τό πρόσωπό μας. Νά
 διαφημίσουμε τά δῶρα πού λάβαμε. Νά μιλή-

ουμε γιά τήν ἡρεμία τῆς συνείδησης, γιά τή
 χαρά τῆς μετάνοιας, γιά τήν ἰσορροπία τῆς
 ψυχῆς, γιά τό γέμισμα τῶν ἐσωτερικῶν κενῶν,
 γιά τήν παρηγοριά στίς θλίψεις, γιά τήν
 ἀνάσταση στίς πτώσεις, γιά τήν ἀδελφοσύνη
 καί τήν ἐνότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότη-
 τας, γιά τή λύση καί τή διέξοδο στά
 ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα. Νά μιλήσουμε γιά τή
 χάρη τῶν μυστηρίων, γιά τή δύναμη τῆς
 προσευχῆς, γιά τά πνευματικά ὄπλα, γιά τή
 ζωντάνια τῶν ἀγίων, γιά τή μητρότητα τῆς Πα-
 ναγίας, γιά τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Νά
 μιλήσουμε γιά τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, πού
 δέν εἶναι ἓνα παραμύθι ἀλλά ἓνα βίωμα μυ-
 στικό, δυνατό καί ἀληθινό. Νά μιλήσουμε γιά
 τήν Ἀνάσταση πού βιώνουμε, ὅταν κοινωνᾶμε,
 καί μᾶς περιμένει, ὅταν πεθάνουμε. Νά μιλή-
 σουμε γιά τόν γλυκύτατο Ἰησοῦ στούς
 ἀνθρώπους, πού εἶναι πικραμένοι ἀπ' ὅλους
 καί ἀπ' ὅλα.

«Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός» εἶπε ὁ
 Χριστός στόν ἱεραπόστολο, πρῶην δαιμονισμέ-

νο, όταν τόν ἄφησε πίσω Του στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. «Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός» εἶπε καί στόν Μέγα Χριστομάρτυρα Δημήτριο, γιά νά τόν κάνει ζωντανό παράδειγμα ὁμολογίας «πίστεως καί ἀληθείας» στό πέρασμα τῶν αἰώνων. «Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός» λέει ὁ Ἰησοῦς καί σ' ἐμᾶς, πού μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τή δύναμη τοῦ διαβόλου μέ τό βάπτισμα καί μᾶς γέμισε πνευματικά ἐφόδια, ἔτσι ὥστε νά διακηρύττουμε τά θαυμάσια τοῦ Θεοῦ σέ κάθε στιγμή καί σέ κάθε τόπο, γιά νά γινόμαστε ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων καί νά μεγαλύνεται τό ὄνομα τῆς «Τρισηλίου Θεότητος» στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.